

*

הזמן מתרחש לאט בירושלים.
בבקר שלאחר המהומות בהר הבית
ראיתי שוטרים רצים
אל עבר ערבים צועקים.
אך ירושלים המשיכה להתנהל לאטה.

ירושלים כבר עיפה מתושביה,
ומהמאמינים הפאים
ומזהמים את רחובותיה
בשכבות של שנאה
שיכוח
ומזכרות
לחזוק השתיתיות.

ירושלים ממאנת להתרגש
אפלו לנכח הגדר המחלקת
וחגיגות האחוד
בו זמנית.

היא מביטה בעצלתים מזרח
ממרומי הר הצופים,
וגולשת אט אט
בשקט,
מזרחה,
אל עבר ים המלח
בואף אדום.

*

ירושלים מזדקרת ממרחקים
כדרךם של זכרים נרגשים
בהגיעם לגיל ההתבגרות.

מגדליה כחרכות בנדנן
המאימות להשלף בעוד רגע
בפריץ הורמונים של שנאה.

עיר של זכרים
שאיברי מנה זקורים בה
להפיץ את הבשורה.

מעל לגבעות עגלגלות
וצחיחות כחזה אשה
קבעו גברים מגדלים להזהיר ממרחקים
של מי היא.

קחו ממנה את מגדליה,
את קולות הפעמון, המואזין
והשומר שבמגדל,
והיא תשוב להיות
עיר ככל הערים.
עיר רפניה
שהדם זורם בה לראש.

*

כדי להשאיר את ירושלים
מחברת למערב
כבלו את העיר לתל אביב.

פרצו כבישים, ומתחו כבלי חשמל,
הניחו צנורות מים ממקורות הירקון
ומשאבות בשער הגיא.
גם רכבת במנהרות חוצבים בהרי ירושלים
כעגנים עצומים של ירושלים למערב.

אפלו גדר מתחו כדי להגדיר לירושלים
היכן אסור לה להיות
ירושלים.

אפלו את השגרירות העבירו
לתל אביב כדי להזכיר לה.
ואפלו נמל התעופה שלה
נמצא בתל אביב, כדי למנע ממנה
להמריא ולברח מזרחה.

אבל ירושלים, לבה במזרח.

שורה ארקה של ירושלמים
נסו השבוע להגדיר את ירושלים
מתוך השואה לתל אביב.
נסו למדד את ירושלים באמצעות תל אביב.
תל אביב כסרגל של ירושלים.

לפעמים אנו שוכחים מי סרגל של מי,
ולפעמים שוכחים מי של ירושלים
וירושלים של מי.